

Arrest

nr. 231 953 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 oktober 2018 en heeft zich op 24 oktober 2018 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 2 april 2019.

1.3. Op 30 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker

internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd verzoeker diezelfde dag bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger, Arabier en soennitisch moslim. U bent geboren in Hawija, Kirkuk op 1 juni 1998.

Eind maart of begin april 2014 raakte u gewond en verloor u uw oog bij een bomaanslag in Hawija. Omwille van uw verwondingen werd u gediscrimineerd in uw regio. U moest hierdoor stoppen met school en werd door uw ouders opgesloten in de kelder omdat ze zich voor u schaamden.

Op 10 juni 2014 nam IS (Islamitische Staat) de macht in handen in uw regio. U zou niet buiten gekomen zijn in deze periode en bleef opgesloten bij uw thuis tot begin 2015. In begin 2015 werd u gearresteerd door IS, in het kader van een actie waarbij ze mannen arresteerden die ze verdachten samengewerkt te hebben met de overheid of spionnen te zijn voor de overheid.

U werd door IS gevangen gehouden in Mosul. Tijdens uw gevangenschap daar werd u zwaar gemarteld en verkracht door vier personen, onder wie een zekere A.A.S.(...). Een jaar later werd u vrijgelaten omdat er niet genoeg bewijs tegen u gevonden werd.

U reisde via Bagdad, waar u één dag verbleef, door naar Kirkuk. Daar verbleef u gedurende anderhalf jaar bij uw oom in het centrum van de stad. Toen IS verdreven was uit Hawija, op 22 september 2017, keerde u terug naar Hawija.

Nadat uw familie via A.A.S.(...), die op dat moment leider van Hashd Al Shaabi geworden was in uw regio, op de hoogte kwam van het feit dat u verkracht was tijdens uw gevangenschap, sloten ze u op in de kelder. U slaagde erin te ontsnappen, waarna u in maart 2018 Irak verliet.

U kwam aan in Griekenland op 25 maart 2018. U verbleef op het eiland Kos, waar u op 1 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30 juli 2018 werd u daar de subsidiaire bescherming toegekend. In oktober 2018 verliet u Griekenland. U kwam aan in België op 21 oktober 2018. Op 24 oktober 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U verliet Griekenland omwille van de slechte levensomstandigheden in het centrum waar u verbleef, omdat u daar geen woning of werk zou kunnen vinden, omdat u daar geen medische zorg zou kunnen krijgen, en omdat u daar gediscrimineerd werd omwille van het feit dat u een oog verloren heeft. U haalt verder nog aan dat uw subsidiaire status daar slechts tijdelijk is en misschien niet vernieuwd zou kunnen worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek dient u de volgende documenten in: uw paspoort, uw Griekse verblijfskaart, de woonkaart van uw vader, de rantsoenkaart van uw vader, foto's van uw verwondingen, medische documenten over uw verwondingen, opgemaakt in België, een document over uw psychische problemen opgemaakt in België, en documenten over medische en psychische toestand, opgemaakt in Griekenland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de documenten die u voorlegt en uit uw verklaringen blijkt immers dat lijdt aan psychische problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS. Er werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud benadrukt dat u steeds kon aangeven wanneer het niet meer zou lukken, verschillende pauzes ingelast en verzekerd dat het onderhoud stop gezet zou worden wanneer geoordeeld werd dat

de situatie niet langer houdbaar zou geweest zijn voor u. Op deze manier werd het CGVS in staat gesteld de nodige informatie te verzamelen in uw dossier, zonder u mentaal te zwaar te belasten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen, namelijk het statuut van subsidiair beschermde dat u verkreeg in Griekenland op 30 juli 2018.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat de levensomstandigheden in het centrum waar u verbleef van slechte kwaliteit waren, dat u in Griekenland geen woning of werk zou kunnen vinden, dat u geen medische zorgen kon krijgen in Griekenland en dat u daar gediscrimineerd werd om dat u een oog verloor.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste klaagde u de slechte levensomstandigheden in het kamp waar u verbleef aan.

U stelt hierover dat de kwaliteit van het eten en de hygiëne in het kamp ontoereikend waren (CGVS, p. 11). Het CGVS erkent dat de levensomstandigheden in het opvangcentrum niet optimaal kunnen worden genoemd. Desondanks kan er niet worden geopperd dat de Griekse overheid jullie opvang zou ontzegd hebben. Bovendien moet rekening gehouden worden met de toenmalige grote instroom van

vluchtelingen in verschillende Europese lidstaten, en in Griekenland in het bijzonder, die zorgde voor enorme uitdagingen inzake opvang en behandeling. Dat er verschillen bestaan in de manier waarop de Griekse en de Belgische autoriteiten verzoekers om internationale bescherming opvangen, doet hieraan geen afbreuk. Na het ontvangen van uw subsidiaire beschermingsstatus, mocht u nog vijftien dagen in het kamp verblijven (CGVS, p. 12). Hierna moest u verplicht het kamp verlaten, zonder inkomen of verblijfplaats (CGVS, p. 12). U verklaarde verder dat u gedurende vijf maanden een uitkering van 90 euro per maand ontving (CGVS, p. 13-14), wat aantoont dat u, hoewel tijdelijk, wel materiële steun ontving in Griekenland. Dat u na deze periode geacht werd op uw eigen benen te staan, is echter geen onredelijke behandeling, gezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Uit geen van deze verklaringen kan worden afgeleid dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw opvang.

Daarnaast stelt u dat u in Griekenland geen werk of woning zou kunnen vinden.

In dit opzicht verklaarde u dat u dat u in Griekenland geen werk kon vinden omdat daar geen opleidingen voorzien waren om de taal te leren, en zelfs de Grieken daar geen werk konden vinden (CGVS, p. 13, 14). Het niet kunnen vinden van een woning, verbindt u aan het niet kunnen vinden van werk in Griekenland (CGVS, p. 13-14). Gevraagd of er dan helemaal geen opleidingen te vinden waren om bijvoorbeeld de taal aan te leren, stelt u dat dergelijke opleidingen niet bestaan in Griekenland (CGVS, p. 13-14). Daarop gevraagd hoe u dat weet, en of u daar dan naar gezocht heeft, stelt u enkel dat u dat vroeg aan tolken en mensen die in Griekenland erkend waren en dat ook zij van plan waren het land te verlaten (CGVS, p. 14-15). Hiermee toont u, ook wanneer u dit nogmaals gevraagd wordt, echter niet aan op welke manier u zelf concreet gezocht zou hebben naar beschikbare opleidingen en blijkt dat u zich enkel baseert op uitspraken van anderen hierover. Uw uitspraak dat er helemaal geen taalopleidingen zouden bestaan in Griekenland is niet aannemelijk. Ook gevraagd of u zelf gezocht hebt naar organisaties die u konden helpen met het vinden van werk of die u zouden kunnen helpen met het opbouwen van een leven in Griekenland, stelt u dat deze daar niet aanwezig zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u dit weet, stelt u dat u geen dergelijke organisaties zag in het kamp en dat u dit afleidt uit het feit dat mensen die voor u het eiland verlieten en naar Athene gingen nadien terug kwamen omdat ze ook daar op straat beland waren (CGVS, p. 14). Ook hieruit valt geenszins af te leiden dat u zelf enige moeite zou gedaan hebben om op zoek te gaan naar organisaties of andere mogelijkheden om een leven te kunnen opbouwen in Griekenland. Nog haalt u aan dat zelfs de Grieken in Griekenland geen werk vinden (CGVS, p. 13). Het CGVS erkent dat Griekenland zich in een moeilijke economische situatie bevindt, en is op de hoogte van het feit dat het vinden van werk daar momenteel niet evident is. Uit geen van deze elementen blijkt evenwel dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven bij uw (zeer beperkte) zoektocht naar een opleiding of werk. .

Dat u ook zelf moest instaan voor het vinden van een woning (CGVS, p. 13) houdt geen enkele vorm van onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Hoewel het CGVS erkent dat het vinden van een woning zonder werk niet evident is, zeker gezien de moeilijke economische situatie in Griekenland, kan ook hier niet geopperd worden dat uw situatie dermate zou verschillen van deze van Griekse staatsburgers, waardoor ook in dit opzicht geen sprake kan zijn van enige vorm van discriminatie of onredelijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in België. Temeer gezien blijkt uit uw verklaringen (zie boven) dat u zich niet eens de moeite getroostte daar werk of een woning te zoeken.

Verder haalt u aan dat u geen medische zorgen kon krijgen in Griekenland.

Dat u stelt daar geen medische hulp te kunnen krijgen (CGVS, p. 13), is ten eerste onverenigbaar met het feit dat u wel verklaart dat er een dokter aanwezig was in het kamp die u van voorschriften voor medicijnen voorzag (CGVS, p. 6). Hoewel u aanhaalt dat het erg druk was bij deze dokter (CGVS, p. 6), toont deze verklaring aan dat er een dokter aanwezig was in het kamp bij wie u terecht kon en die u medicatie voorschreef voor uw klachten. Hieruit valt af te leiden dat u niet de toegang geweigerd werd tot enige vorm van medische zorg. Dat deze dokter u geen medicatie kon meegeven, maar enkel voorschriften hoewel u hem daar dagelijks om vroeg (CGVS, p. 16), kan opnieuw niet aantonen dat u de toegang tot medicatie of medische zorgen ontegensprekend werd. Dat u deze medicatie zelfs moest betalen, hoewel u geen inkomen had (CGVS, p. 6), kan opnieuw niet gezien worden als het weigeren van medische zorgen. Zoals hierboven reeds aangehaald, kreeg u bovendien financiële ondersteuning door de Griekse overheid (zie boven). U verklaarde verder dat u niet tevreden was met de hulp die u kreeg

van deze dokter, omdat hij niet echt naar u geluisterd zou hebben en u enkel een voorschrift gaf voor een kalmeermiddel dat u niet echt geholpen zou hebben (CGVS, p. 15). Uit de verschillende medische documenten die u verkreeg in Griekenland, blijkt echter dat uw situatie (zowel op medisch als psychisch vlak) wel terdege onderzocht werd (zie administratief dossier, groene map, document 8). Dat deze hulp niet aan uw verwachten voldeed kan opnieuw niet aantonen dat u geen toegang had tot hulp en wil bovendien niet zeggen dat u ook buiten het opvangcentrum geen toegang zou gehad hebben tot enige vorm van gespecialiseerde medische hulp die u verder kon helpen. Hierover stelde u dat deze gespecialiseerde hulp wel aanwezig zou geweest zijn in Athene maar dat u dat zelf moest betalen en dat er een heel lange wachtlijst zou geweest zijn (CGVS, p. 16). Opnieuw moet hier gewezen worden op het feit dat zelfs als u dit zelf moest betalen dit niet betekent dat u de toegang tot gespecialiseerde hulp ontzegd werd, temeer gezien u financieel ondersteund werd door de Griekse overheid (zie boven). Ook het feit dat er een lange wachtlijst zou zijn kan, zeker gezien de instroom van vluchtelingen in Griekenland, niet gelijk gesteld worden met enige vorm van discriminatie of onmenselijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Nog stelde u gediscrimineerd te worden in Griekenland omwille van het feit dat u een oog verloor. U vertelde dat u in Griekenland de 'blinde met één oog' genoemd werd door andere verzoekers om internationale bescherming, de tolken en de politie (CGVS, p. 15, 17). Hieromtrent moet ten eerste opgemerkt worden dat, hoe betreurenswaardig dit ook is, pesterijen niet voldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Uit uw opmerking blijkt niet dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van vluchtelingen niet zullen nakomen, dat zij hun zij hun verdragsrechtelijke verplichtingen inzake het EU-acquis niet zouden nakomen, of dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan vluchtelingen of andere burgers bij bovenstaande situaties.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Nog haalde u aan dat de beschermingsstatus die u ontving in Griekenland van tijdelijke aard is, en dat u niet zeker weet of deze na drie jaar verlengd zou worden (CGVS, p.13).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze vaststellingen. Uw paspoort ondersteunt uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Ook de woonstkaart en de rantsoenkaart van

uw vader geven enkel hierover een indicatie. Uw Griekse verblijfstitel ondersteunt uw verklaringen over uw internationale bescherming in Griekenland. De foto's van uw verwondingen kunnen hoogstens aantonen dat u verwondingen hebt opgelopen, zonder evenwel enige indicatie te geven over de omstandigheden waarin dit gebeurd is. De Belgische medische en psychologische attesten ondersteunen uw verklaringen over uw fysieke en mentale toestand. Ook de Griekse medische attesten ondersteunen enkel uw verklaringen over uw gezondheidssituatie. Geen van deze elementen wordt hier betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"- art. 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;
- art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- art. 48 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/2 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/7 van de wet van 15 december 1980;
- art. 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980;
- art. 62 van de wet van 15 december 1980;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);".

Verzoeker voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. Verzoeker meent aldus dat de commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet "uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen". Verzoeker meent echter dat *in casu* zijn situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij een uitermate kwetsbaar profiel vertoont. Hij herhaalt dat hij in 2014 door een explosie in zijn geboorteplaats getroffen werd waarbij hij zijn rechteroog verloor. Tevens laat verzoeker gelden dat hij in 2015-2016 werd vastgehouden door IS tijdens dewelke hij werd mishandeld, geslagen, gefolterd en verkracht. Verzoeker stelt dat hij hier nog steeds lichamelijke tekenen van vertoont evenals mentale gezondheidsproblemen kent en legt in dit verband medische attesten neer (stukken 4 en 5). Hij wijst erop dat zijn kwetsbaar profiel tevens blijkt uit het persoonlijk onderhoud. Zo moest hij tijdens de voorziene pauze vaak overgeven.

Verzoeker verwijst in deze nog naar arrest nr. 224 980 van 19 augustus 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld werd dat een overdracht naar Griekenland uitgesloten was gezien het kwetsbare profiel van de verzoekende partijen.

Verzoeker herhaalt voorts zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland en stelt dat het voor hem onmogelijk was adequate medische zorgen te krijgen voor de medische problemen waarmee hij geconfronteerd wordt. Hij benadrukt dat men, zeker indien men zijn kwetsbare situatie in beschouwing neemt, bezwaarlijk kan stellen dat hij op afdoende wijze toegang had tot gezondheidszorg in Griekenland.

Verzoeker kaart vervolgens onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan.

Verzoeker meent verder dat hem internationale bescherming dient te worden toegekend omwille van de situatie in “Afghanistan”, het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

In hoofddorde vraagt verzoeker erkend te worden als vluchteling omdat de commissaris-generaal meerdere elementen van zijn relaas niet heeft onderzocht door zich te beroepen op een erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, zonder onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen volgens verzoeker “essentieel” is om zijn vrees in geval van een terugkeer op een concrete manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. Verzoeker kan zich niet beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Bij een terugkeer naar Griekenland zal hij worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In “uiterst” ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. Hij meent dat zijn relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de commissaris-generaal heeft zich op de erkenning van de status van vluchteling in Griekenland gebaseerd zonder onderzoek te doen naar “de implicaties van deze status”. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. De commissaris-generaal schendt immers de motiveringsplicht alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid door “te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de risico’s op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.”, aldus verzoeker. Gelet op voorgaande overwegingen en objectieve bronnen die de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem aantonen, acht verzoeker het noodzakelijk om zijn situatie opnieuw te evalueren.

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd: Oftalmologische consultatie Iris Ziekenhuizen Zuid, d.d. 6 december 2018 (stuk 2); Medisch attest met betrekking tot radiologisch onderzoek op 19 november 2018 (stuk 3); Medisch attest dr. A.L.M., dd. 4 december 2018 (stuk 4); Medisch attest dr. D.V., d.d. 12 maart 2019 (stuk 5); Arrest CCE nr. 224 980 van 19 augustus 2019 (stuk 6).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een medisch attest neer van psychiater D.V. en psycholoog Y. A.-H. d.d. 27 december 2019.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM, en (iii) de door

verzoeker neergelegde documenten geen ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.1. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming in de vorm van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Griekenland (adm. doss., map documenten, verblijfskaart Griekenland; verklaring DVZ 5 december 2018, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud van 2 april 2019, p. 11).

Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland zou genieten. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

2.3.2. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit

volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste klaagde u de slechte levensomstandigheden in het kamp waar u verbleef aan.

U stelt hierover dat de kwaliteit van het eten en de hygiëne in het kamp ontoereikend waren (CGVS, p. 11). Het CGVS erkent dat de levensomstandigheden in het opvangcentrum niet optimaal kunnen worden genoemd. Desondanks kan er niet worden geopperd dat de Griekse overheid jullie opvang zou ontzegd hebben. Bovendien moet rekening gehouden worden met de toenmalige grote instroom van vluchtelingen in verschillende Europese lidstaten, en in Griekenland in het bijzonder, die zorgde voor enorme uitdagingen inzake opvang en behandeling. Dat er verschillen bestaan in de manier waarop de Griekse en de Belgische autoriteiten verzoekers om internationale bescherming opvangen, doet hieraan geen afbreuk. Na het ontvangen van uw subsidiaire beschermingsstatus, mocht u nog vijftien dagen in het kamp verblijven (CGVS, p. 12). Hierna moest u verplicht het kamp verlaten, zonder inkomen of verblijfplaats (CGVS, p. 12). U verklaarde verder dat u gedurende vijf maanden een uitkering van 90 euro per maand ontving (CGVS, p. 13-14), wat aantoont dat u, hoewel tijdelijk, wel materiële steun ontving in Griekenland. Dat u na deze periode geacht werd op uw eigen benen te staan, is echter geen onredelijke behandeling, gezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Uit geen van deze verklaringen kan worden afgeleid dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw opvang.

Daarnaast stelt u dat u in Griekenland geen werk of woning zou kunnen vinden.

In dit opzicht verklaarde u dat u dat u in Griekenland geen werk kon vinden omdat daar geen opleidingen voorzien waren om de taal te leren, en zelfs de Grieken daar geen werk konden vinden (CGVS, p. 13, 14). Het niet kunnen vinden van een woning, verbindt u aan het niet kunnen vinden van werk in Griekenland (CGVS, p. 13-14). Gevraagd of er dan helemaal geen opleidingen te vinden waren om bijvoorbeeld de taal aan te leren, stelt u dat dergelijke opleidingen niet bestaan in Griekenland (CGVS, p. 13-14). Daarop gevraagd hoe u dat weet, en of u daar dan naar gezocht heeft, stelt u enkel dat u dat vroeg aan tolken en mensen die in Griekenland erkend waren en dat ook zij van plan waren het land te verlaten (CGVS, p. 14-15). Hiermee toont u, ook wanneer u dit nogmaals gevraagd wordt, echter niet aan op welke manier u zelf concreet gezocht zou hebben naar beschikbare opleidingen en blijkt dat u zich enkel baseert op uitspraken van anderen hierover. Uw uitspraak dat er helemaal geen taalopleidingen zouden bestaan in Griekenland is niet aannemelijk. Ook gevraagd of u zelf gezocht hebt naar organisaties die u konden helpen met het vinden van werk of die u zouden kunnen helpen met het opbouwen van een leven in Griekenland, stelt u dat deze daar niet aanwezig zijn (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u dit weet, stelt u dat u geen dergelijke organisaties zag in het kamp en dat u dit afleidt uit het feit dat mensen die voor u het eiland verlieten en naar Athene gingen nadien terug kwamen omdat ze ook daar op straat beland waren (CGVS, p. 14). Ook hieruit valt geenszins af te leiden dat u zelf enige moeite zou gedaan hebben om op zoek te gaan naar organisaties of andere mogelijkheden om een leven te kunnen opbouwen in Griekenland. Nog haalt u aan dat zelfs de Grieken in Griekenland geen werk vinden (CGVS, p. 13). Het CGVS erkent dat Griekenland zich in een moeilijke economische situatie bevindt, en is op de hoogte van het feit dat het vinden van werk daar momenteel niet evident is. Uit geen van deze elementen blijkt evenwel dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven bij uw (zeer beperkte) zoektocht naar een opleiding of werk. .

Dat u ook zelf moest instaan voor het vinden van een woning (CGVS, p. 13) houdt geen enkele vorm van onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Hoewel het CGVS erkent dat het vinden van een woning zonder werk niet evident is, zeker gezien de moeilijke economische situatie in Griekenland, kan ook hier niet geopperd worden dat uw situatie dermate zou verschillen van deze van Griekse staatsburgers, waardoor ook in dit opzicht geen sprake kan zijn van enige vorm van discriminatie of onredelijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van

een internationale beschermingsstatus in België. Temeer gezien blijkt uit uw verklaringen (zie boven) dat u zich niet eens de moeite getroostte daar werk of een woning te zoeken.

Verder haalt u aan dat u geen medische zorgen kon krijgen in Griekenland.

Dat u stelt daar geen medische hulp te kunnen krijgen (CGVS, p. 13), is ten eerste onverenigbaar met het feit dat u wel verklaart dat er een dokter aanwezig was in het kamp die u van voorschriften voor medicijnen voorzag (CGVS, p. 6). Hoewel u aanhaalt dat het erg druk was bij deze dokter (CGVS, p. 6), toont deze verklaring aan dat er een dokter aanwezig was in het kamp bij wie u terecht kon en die u medicatie voorschreef voor uw klachten. Hieruit valt af te leiden dat u niet de toegang geweigerd werd tot enige vorm van medische zorg. Dat deze dokter u geen medicatie kon meegeven, maar enkel voorschriften hoewel u hem daar dagelijks om vroeg (CGVS, p. 16), kan opnieuw niet aantonen dat u de toegang tot medicatie of medische zorgen ontzegd werd. Dat u deze medicatie zelfs moest betalen, hoewel u geen inkomen had (CGVS, p. 6), kan opnieuw niet gezien worden als het weigeren van medische zorgen. Zoals hierboven reeds aangehaald, kreeg u bovendien financiële ondersteuning door de Griekse overheid (zie boven). U verklaarde verder dat u niet tevreden was met de hulp die u kreeg van deze dokter, omdat hij niet echt naar u geluisterd zou hebben en u enkel een voorschrift gaf voor een kalmeermiddel dat u niet echt geholpen zou hebben (CGVS, p. 15). Uit de verschillende medische documenten die u verkreeg in Griekenland, blijkt echter dat uw situatie (zowel op medisch als psychisch vlak) wel terdege onderzocht werd (zie administratief dossier, groene map, document 8). Dat deze hulp niet aan uw verwachten voldeed kan opnieuw niet aantonen dat u geen toegang had tot hulp en wil bovendien niet zeggen dat u ook buiten het opvangcentrum geen toegang zou gehad hebben tot enige vorm van gespecialiseerde medische hulp die u verder kon helpen. Hierover stelde u dat deze gespecialiseerde hulp wel aanwezig zou geweest zijn in Athene maar dat u dat zelf moest betalen en dat er een heel lange wachtlijst zou geweest zijn (CGVS, p. 16). Opnieuw moet hier gewezen worden op het feit dat zelfs als u dit zelf moest betalen dit niet betekent dat u de toegang tot gespecialiseerde hulp ontzegd werd, temeer gezien u financieel ondersteund werd door de Griekse overheid (zie boven). Ook het feit dat er een lange wachtlijst zou zijn kan, zeker gezien de instroom van vluchtelingen in Griekenland, niet gelijk gesteld worden met enige vorm van discriminatie of onmenselijke behandeling die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Nog stelde u gediscrimineerd te worden in Griekenland omwille van het feit dat u een oog verloor. U vertelde dat u in Griekenland de 'blinde met één oog' genoemd werd door andere verzoekers om internationale bescherming, de tolken en de politie (CGVS, p. 15, 17). Hieromtrent moet ten eerste opgemerkt worden dat, hoe betreurenswaardig dit ook is, pesterijen niet voldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te geven tot internationale bescherming. Uit uw opmerking blijkt niet dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van vluchtelingen niet zullen nakomen, dat zij hun zij hun verdragsrechtelijke verplichtingen inzake het EU-acquis niet zouden nakomen, of dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan vluchtelingen of andere burgers bij bovenstaande situaties.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Nog haalde u aan dat de beschermingsstatus die u ontving in Griekenland van tijdelijke aard is, en dat u niet zeker weet of deze na drie jaar verlengd zou worden (CGVS, p.13)."

Gelet op voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij in het verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling van zijn zaak is gebeurd. Verzoeker slaagt er evenmin in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer

verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar de traumatische ervaringen die hij in Irak en in Griekenland heeft gekend en hij medische attesten neerlegt ter staving van zijn fysieke letsels en psychologische problemen, dient er vooreerst op te worden gewezen dat het CGVS noch de Raad betwisten dat verzoeker, zoals blijkt uit de door hem neergelegde medische documenten, te kampen heeft met medische/psychische problemen. Verzoeker toont echter niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Griekenland, in zijn hoofde ontoereikend of onbestaande zal zijn om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Te meer uit zijn verklaringen evenals uit de door hem bijgebrachte medische documenten opgemaakt in Griekenland, blijkt dat zijn situatie zowel op medisch als psychisch vlak terdege onderzocht werd en hij bij de dokter aanwezig in het kamp terecht kon die hem medicatie voorschreef. Dat deze hulp niet voldeed aan zijn verwachtingen en hij deze medicatie zelf moest betalen, kan niet als een onmenselijke of vernederende behandeling aanzien worden noch volstaat dit om te besluiten dat verzoeker geen toegang heeft tot de in Griekenland aanwezige gezondheidszorg.

Gelet op voorgaande kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.4. In acht genomen wat vooraf is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS